

Smrt a umírání v perspektivě religiozně chápané pedagogiky volného času

Formální stránka:

Práce obsahuje 34 stran textu. Autorka cituje 24 odborných monografií, z toho jedna krátká stať se odvolává na anglický zdroj. Citování autoři vesměs odpovídají charakteru bakalářské práce. V textu cituje autorka korektně.

Úprava práce odpovídá požadavkům fakulty, svým obsahem nevyžadovala žádné komplikované grafické aplikace.

Stylistická stránka:

Na mnoha místech se autorka provinuje proti pravidlům českého pravopisu v psaní čárek v souvětích (např. hned na s. 5 nebo na s. 7). Někdy není jasné, zda jde o tiskovou chybu nebo o špatné porozumění věci. Např. na s. 6: „...významní literární autoři...“ nebo nepochopitelná věta týkající se cíle práce: „To je důvod, proč cílem této bakalářské práce je reflexe historického vnímání smrti a umírání v perspektivě s významným vývojem křesťanství až po současné změny v názorech a postojích lidí a případné budoucí možné změny provedené v rámci pedagogiky volného času.“ Jindy jde jasné o stylistickou neobratnost (např. s. 23: „Smrt pro nás nenabývá velkého významu...“ nebo formulace v kapitole Závěr: Náš vztah k náboženství, smrti a umírání prošel během staletí mnohými změnami...“

V zásadě však tyto nedostatky až na výjimky nenarušují porozumění obsahu ze strany čtenáře.

Obsahová stránka:

Po obsahové stránce mám k autorce několik otázek:

Na s. 8 píše o postoji vděčnosti, který sdílejí nevěřící lidé s křesťany. Vděčnost je ovšem typický postoj, který vyžaduje adresáta: vděčný mohu být někomu nebo něčemu. Vůči čemu nebo komu tedy směřují svůj postoj vděčnosti podle autorky nevěřící lidé?

V kapitole 1.2.3 je život po smrti s Bohem v křesťanské víře představen jako vztah jedince a Boha, dle mého názoru autorka nezmiňuje rozměr společenství, kterému slouží obraz naplněného Božího království – s ostatními lidmi a s Bohem.

Na s. 19 se zmiňuje o tom, že v křesťanském starověku se nevěnovala přílišná pozornost mrtvému tělu, protože šlo spíše o duši zemřelého. Ptám se, zda si tato představa neodporuje s křesťanským očekáváním vzkříšení těl na konci věků.

Zejména dějinný pohled na vztah křesťanství ke smrti a umírání je zpracován přehledně a s dostatečnými odkazy na odbornou literaturu. Naopak kapitola týkající se smrti v současné společnosti uvádí příliš málo faktů. Nezmiňuje některé důležité skutečnosti (např. ČR je jedinou zemí v Evropě, kde dramaticky klesá počet pohřbu s obřadem, ale také jednou z mála zemí, v níž silnice vroubí pomníčky na místech neštěstí s následkem smrti).

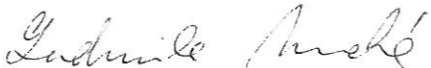
V závěrečné části práce se autorka pokouší o aplikaci metody filosofie pro děti v jednom setkání s dětmi mladšího školního věku. Vágní je zde odvolávka na cíl práce: „... aby se společenský postoj ke smrti změnil...“ Není však jasné, v jakém smyslu se má změnit. Také cíl samotného setkání – seznámení se se smrtí a umíráním – zní nejasně. Děti v mladším školním věku jsou s tímto faktem obeznámeny. Dialog ve skupině by jim však mohl dát prostor k porozumění smrti z pohledu křesťanství a obecného humanismu a pomoci jim, aby vztáhly skutečnost smrti na způsob, jakým ony samy tráví život.

Závěr:

Práce vykazuje po stylistické i obsahové stránce řadu menších nedostatků, autorka však má možnost při obhajobě mnohé připomínky oponentury vyjasnit. I přes ně je zajímavým pokusem o dialog mezi křesťanstvím a sekulárním humanismem na půdě volnočasových aktivit dětí.

Navrhovaná známka:

velmi dobře

doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D.